

Ortasından kesilerek sebzelerin en üstüne konan koca-
man bir kestane kabağının iri, beyaz çekirdekleri nedense
içimi çekti. Üstümdeki siyah palto ve başımdaki siyah şap-
ka ile bende bir Belediye Âmiri halini sezen sebzeziye:

— Evlât bir dakika dur bakalım, dedim.

Adam şaşırılmış bir halde atını yularından çekip durdur-
du. Birkaç adım atıp kabağın göbeğinden iki çekirdek al-
dı ve hemen yiyip kabuklarını ağızından attıktan sonra:

— Hadi git oğlum tamam, dedim.

Adam dudaklarını büküp şaşmış bir halde bana doğru
sokuldu ve gizli bir şey söyleyecekmiş gibi kulağıma eğile-
rek :

— Gebemisin?.

diye sordu.

BİZ SADE ÜZÜMÜN SUYUNU İÇMESİNİ BİLİRİZ

Sultan Mecit, bir gün Boğaziçinde büyük bir bağın or-
tasındaki köşkte oturan bir beктаşi babasını ziyarete git-
miş. Baba o sırada komşu bahçelerden birinde misafir bu-
lunuyormuş. Padişahın geldiğini işitince derhal karşılama-
ğa koşmuş. Bektaşî gelinceye kadar Padişah bağın her ta-
rafını dolaşmış. Bektaşî gelince hal ve hatır sorulduktan
sonra konuşmağa başlamışlar:

— Erenler bu kadar büyük bağın üzümünü ne yaparsı-
nız?

— Müritler ve canlarla beraber yeriz Padişahım.

— Bu derece büyük bağın üzümü yemekle biter mi?

— Yediğimiz kadarını yeriz. Kalanı da sıkar, fiçılara
basar, sonra içeriz.

— Peki, sıkılmış üzüm şarap olmaz mı?

— Vallahi efendim biz üzümü sıkıp fiçılara basarız.

Artık Allah ne murat ederse o olur. Üst tarafına karışmak
haddimiz değildir!

İSMİNİ UNUTMUŞ!

— Efendi, efendi! Köpeğiniz pantolonumu parçalıyor,
görmüyor musunuz?

— Görüyorum ama, birdenbire ismini unuttum da, ça-
ğırıyorum.

HAYIRLI EVLÂT

Adamın biri çocuklarıyla otururken, büyük oğluna:

— Evlâdım; bana bir bardak su verir misin? demiş.

Babasının bu isteğine ağabeyinin hiç aldırmış etmediği-
ni gören küçük oğlu babasına dönerek:

— Baba, bu böyle acaip bir tembel bir çocuktur işte.
Sen onun kusuruna bakma. Kalk, su şuracıkta! Kendin içi-
ver. Sonra, bir bardak ta bana ver... demiş.

HAZIR MEKTUP

Adamın biri, kendisine gönderilen bir mektubu okuyup yırtacağı sırada uşak yetişerek :

— Aman efendim, yırtmayın; bana verin de memleketi göndereyim, demiş.

(*) YOKLUK GÜNLERİNDEN BİR FIKRA

İkinci Cihan Harbî sırasında malûm herşey vesikavla: ekmek yok, et yok, şü yok, bu yok.. İşte böyle yokluk içindeki günlerden birinde, adamın biri yolda giderken âni bir gaz sancısına tutulmuş ve şöyle tenhaca bir köşeye çekilip oldukça sesli bir kabahat işlemiş.. Tabii kaçırıldığı kazadan irkilen adamcağız, acaba duyan oldu mu, diye birdenbire arkasına bakınca; dört metre gerisinden iri yarı, dev gibi bir polisin kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu görmüş.

Polis adama yaklaşmış :

— «Beyefendi bu ne iştir, anlıyamadık» diye sormuş?

Adamcağız mahcup:

— «Vallahi efendim, kimse yok zannı ile bu kazayı kaçırdım. Çok affedersiniz» diye ezile büzüle af dilemeye çalışırken, polis gürlemiş:

— «Kes ulan sesini. Fasulyeyi nereden buldun onu söyle bana!..

(*) SADIKOĞLU VE GAZETECİ

Aksu ve Tarı gemilerinin yeni alındığı devirde bir gazeteci rahmetli Ruşen Sadıkoğlu'na sokularak:

— «Efendim, sahibi olduğunuz bu yeni gemiler hakkında bana muhtasar müfit (*) bir malûmat verir misiniz?» der.

Sadıkoğlu telâşlanarak cevap verir:

— «Murtezayı tanımayrum ama, Müfit ha karşıyadur. Git onunle goruş» der.

Sadıkoğlu Müfit demekle o zamanki Deniz Ticaret Müdüri merhum Müfit Deniz'i kasteder.

KEÇİ KUYRUĞUNDAN BAROMETRE

Bir kervan develere çuval çuval şeker yüklemiş, bir şehirden ötekine gidiyormuş. Fakat hep ihtiyatla... Bulutları kolhyarak, yağmura yakalanmamak için ufuklara dikkat ederek..

Son menzil arasında barınak bulunmadığı için daha ziyade takyid icap etmiş. Şuna sormuşlar:

— Vallahi bilemeyiz! demiş.

Buna sormuşlar:

— Allahın işine akıl ermez! cevabını vermiş.

Karşı tepede keçilerini otlatan bir çoban görmüşler, gidip ona sormuşlar:

— Çoban kardeş, sen her gün dağda, bayırda dolaşırsın. Gökyüzünü bulut kapladı. Ne dersin? Yağmur falan var mı? Yolumuza devam edelim mi?

Çoban derhal bir keçinin kuyruğuna yapışarak dikkatlice altına baktıktan sonra:

— Yağmur filân yok... geçin gidin! demiş.

Şeker kervanı emniyetle yola çıkmış. Fakat az sonra, bir fırtına, bir yağmur! Yağmur değil, tufan! Şekerden falan hayır kalmamış. Sırılsıklam menzile ulaştıkları vakit, ortaklardan biri kervan reisine sormuş:

— Nasıl oldu da bu belâ başımıza geldi? Havadaki bulutlardan da mı birşey anlamadınız?

Reis cevap vermiş:

— Ne yapalım, keçi kuyruğundan barometresi olan buldalaya bu beîâ azür bile!

(*) BAŞINDA KAÇ KULAK VAR?

Akıl hastahanesindeki delilerden biri, akıllandığını iddia ederek kendisini başhekimle görüştürmelerini gardiyanlardan rica eder.

Bunu alıp başhekime götürürler.

Deli :

— Efendim der. Ben artık tamamen akıllandım. Beni bir muayene edin sonra da taburcu edin.

Doktor deliyi gözü ile bir süzdükten sonra.

— Şu karşına otur da sorduklarıma kısaca cevap ver bakalım der.

Hekimin karşısına sakin ve terbiyeli bir tavırla oturan deliye doktor sorar.

— Haydi cevap ver. Başında kaç kulak var!

— İki..

— Birini kessem kafanda kaç kulak kalır?.

— Bir.

— Onu da kessem ne kalır.

— Görmem.

— Doktor başını sallayarak oğlum iyi başladın. Sonra da saçmaladın dikkat et bak tekrar ediyorum.

— Başında kaç kulak var?.

Deli, gene iki der.

— Birini kessem ne kalır.

— Bir.

— Peki onuda kessem?

— Deli yine görmem deyince, Doktor sinirlenerek sorar :

— Görmem ne demek oğlum, niye görmüyorsun yani.

Deli soğukkanlı cevap verir :

— Efendim, iki kulağım kesilince şapkam başıma geçer de ondan.

(*) BEN KEÇİ İLE KONUŞUYORUM

Keçisini tasmaından çekip evine götürən bir adama, hoşlanmadığı bir tanıdığı sormuş :

Bu eşekle nereye gidiyorsun böyle:

Keçinin sahibi :

Hoppala bir yaşına daha girdim.

Yahu keçi eşek olur mu?... Keçi o keçi.

Bu sefer öteki, lâkayt bir tavırla :

Evet amma ben keçi ile konuşuyorum sana ne oluyor. Demiş.

HASİSİN MUMU

— Hasis bir adam bir gece hastalanır; getirilen doktor hastayı muayene ettikten sonra onun gözleri kapalı olmasından uyuduğu zanniyle yanındakilere vaziyeti olduğu gibi anlatmakta mahzur görmiyerek :

- Bir ümit yok! deyince hasta başını kaldırarak:
— Öyle ise şu mumu söndürünüz; ziyan olmasın der.

(*) AÇIKGÖZ BEKÂR

Yahu, elli yaşını geçiyorsun. Tohuma kaçtın. Artık evlen be kardeşim:

Ben mi, nasıl ve kiminle :

Canım filân hanımı taniyorsun pekâlâ sana iyi bir eş olabilir.

Evet amma sen benim tabiyatımı bilirsin. Ben alacağım kadını, soyunmuş olarak görmeden alamam ki.

Arkadaşları ,bir yolunu bulup o hanımı bir anahtar deliğinden istediği vaziyette buna göstermişler, tamam işte. oldu mu demişler.

Hayır deyip başını kaldırmış.

Yine ne oldu.

Maalesef burnu büyük demiş.

(*)ÇİVİ GİBİDİR

Bir vesile ile arkadaşlar arasında tanıdıklardan birisinin hal ve ahlâkından bahsedilirken, tanınmış nüktedanlardan merhum Sakallı Celâl :

— Bu adam çivi gibidir dedi.

Tesadüfen her hususta zayıf ve yaradılış itibariyle de kürdan gibi çelimsiz olan bu adama «Çivi gibidir» tabiri biraz acaip geldiği için.

«Ne münasebet» der gibi Sakallı Celâl'in yüzüne baktılar.

Celâl :

Yanlış anlaşıldı galiba, izah edeyim.

Ben bu adamı çivi gibidir demekle sportmen, bünyesi sağlam demir gibi falan demek istemedim.

Yâni, kafasına vurulmadıkça vazifesini yapmaz demek istedim.

BİR İNTİHAR

İntihar etmek için kendisini dereye atan bir adamı güçlükle kurtardıktan sonra, neden intihar ettiğini sorarlar. Adam halini şöyle anlatır :

— Geçenlerde dul bir kadınla evlendim. Bu kadının on sekiz yaşlarında güzel bir kızı vardı. Evimize sık sık misafir gelen babam bu kıza âşık oldu. Kendisiyle evlendi. Bu suretle babam damadamı oldu. Üvey kızım da babamla evlendiği için invalidem oldu. Az bir zaman sonra karım bir oğlan çocuk doğurdu. Bu çocuk babamın kayın biraderi oldu. Babamın karısı bir oğlan çocuk doğurdu. Bu çocuk benim hem kardeşim, hem de üvey kızımın çocuğu olmak dolayısıyla to-

runum oldu. Karımın kızı babamın hanımı olduğu için karım babamın hem gelini, hem kayın validesi oldu. Ben de babamın kayınvalidesinin kocası olduğum için kendi babamın kayınpederi oldum. Aynı zamanda babamın eşi kızım olduğu için kızımın kayınpederi oldum. Artık ailevi vaziyetimiz o kadar karışık bir hal aldı ki tahammül edemedim kendimi de-reye attım.

ÖPME, ÖPME, AZIZ OL!

Abdülaziz devrinde nüktedanlığıyla meşhur olan Enderrunlu Halit, Gümüşsuyu yokuşundan ağır ağır inerken bir eşeğe binmiş olduğu halde yokuşu çıkan dostlarından Cüce Aziz beye rastlamış. Aziz bey, Halit'le karşılaşınca elindeki kamçıyı hafif hafif eşeğin kulağına dokundurarak:

— Haydi, öp bakalım ağabeyinin elini!

Demiş.

Halit bey, tevazuundan elini vermek istemiyor gibi bir hareketle geri çekerek:

— Öpme, öpme, aziz ol! diye cevap vermiş.

BIYIKLARI ÇIKMADAN YETİŞMEK İSTİYORUM DA...

Koşa koşa Üsküdar iskelesine gelen bir adam, vapuru sormuş. Yarım saat sonra demişler. Dönüp sandal iskelesine koşmuş:

— Aman bana altı çifte bir sandal hazırlayın.

— Efendim! altı çifte sandal olur mu?

— E dört, üç, nihayet iki çifte bir sandal hazırlasın.

Telâşla içine atlıyarak:

— Çabuk çekin bakalım, doğru Beşiktaş'a. Haydi gayret dayanın.

Herifler var kuvvetleriyle asılarak kan ter içinde Beşiktaş'a gelmişler. Sandal iskeleye yanaşırken sandalcının biri sormuş:

— Kuzum beyim hastanız mı var, çocuğunuz mu dünyaya geliyor, ne oluyor. Sizi o kadar çobuk getirdik ki söyleyin de bari meraktan kurtulalım.

Adam cevap vermiş:

— Yok camm, ne hastam var, ne de çocuğum dünyaya geliyor. Bi ermeni kızına randevu verdim. Biyıkları çıkmadan yetişmek istiyorum.

PARASIZLIKTAN YİDEMİYOR

Yahudiler İskoçyada barınamazmış. Bununla beraber, İskoçyalılar arasında bir Yahudiye rastlamışlar. Hayretle sormuşlar.

— Yahu! Burada ne ticareti yapıyorsun? Neyle geçiyorsun? Nasıl barınıyorsun?

— Bırak Allahini seversan! demiş. Nasıl oldu düştük. Para bulup da yidemiyoruz .

HİÇBİR ZAMAN ÜMİDİNİZİ KESMEYİNİZ

Salamon tavla oynuyormuş, parti beş oyunda bitecekmiş. Salamon üstüste dört oyun kaybeder. Beşinci oyunda da yenilmek üzere iken, kaşısındaki:

— Bezirgân, der; bu partiden sana hayır kalmadı. Çünkü bu oyun da bitmiş sayılır. Hazırla bakalım paraları!

Salamon derhal cevap verir:

— Dinle yozum! Oyunu sona yetirmeden metalik bilen vermem.

— Peki ama, senin pullarının hepsi de daha dışarıda! Benimse yalnız altı pulum kaldı. Bu oyunu kazanmana binde bir ihtimal var mı ki bırakmak istemiyorsun?

— Kuzum kardaşım, sen şu lâfları bırak da oyununa bak!

Salamonun arkadaşı sinirlenerek hiddetle oynamaya ve her zar attıkça pulları ikişer ikişer toplamağa başlar. Son iki pul kalınca:

— Hâlâ oynuyacak mıyız? diye sorar.

— Yelbette oynayacağız... At şu zarları yoreyim...

Adamcağız zarları atıp son iki pulu da alarak oyunu bitirdikten sonra:

— Hiç ümit kalmıyan bir oyunu sonuna kadar oynayarak hem beni, hem de kendini niçin zahmete soktun diye sorunca bezirgân:

— Oyunun sonu yelmeden, bakarsın bir deprem olur. Tavlayı devirir. Oyun da yuma yider! der.

KÖPEK TAHİR MİDİR?

Nüktedanlığıyla maruf eski muallimlerden Tahir Mevlevi'ye bir gün ahbaplarından Sadık isminde bir muallim, Nef'inin meşhur hicviyesinin şu son kıtasını

Tahir Efendi bana kelp dedi

İltifatı bu sözde zâhirdir.

Şafii mezhebim benim zira

İtikadımca kelp tahirdir.

okuyarak:

— Hocam! Şafii mezhebinde köpek hakikaten tahir midir? diye istihfaf yollu sormuş.

Tahir Mevlevi, derhal:

— Vallahi azizim, köpeğin tahir olup olmadığı mezheplere göre değişir. Ama, köpeğin sadık olduğu her mezhepte muhakkaktır! diye cevap vermiş.

AÇIK SÖYLE! İŞİTECEK KİMSE YOK!

Panayır tiyatrolarından birinde, sahnede, iki aktör rol yapıyor. Piyes icabı gizli söylenmesi iktiza eden bir sözü söylemek üzere içlerinden biri diğerine sokulurken salona göz atan ve müşteri bulunmadığını gören artist arkadaşına der ki:

— Saklamağa hacet yok! Açık söyle.. bizden başka kimse yok!

FİZİK İMTİHANINDA

Mümeyyiz:

— Oğlum, sıcaklık ve soğukluğun cisimler üzerine yaptığı tesir hakkında bize biraz malûmat verebilir misin?

Talebe biraz düşünerek:

— Efendim sıcaklık bir sicmi uzatır ve genişletir. Soğuk ise küçültür ve kısaltır.

— Bir misâl söyleyebilir misiniz?

— Günlerin yazın uzaması, kışın da kısalması gibi!..

AZILI DELİ

Tımarhaneden kaçan bir deli sokakta bir adamın üstüne doğru yürüyünce adam kaçmağa, deli de adamı kovalamağa başlamış.

Deliyi tutmak için takip edenler kaçan adama bağırıyorlar:

— Dikkat et, seni kovalayan azılı bir delidir.

Adam bunu da işitince, süratini büsbütün arttırmış; deliye şaşırtmak için de önüne ilk gelen bir sokağa sapmış. Sapmış ama sokağın çıkmaz olduğunu görünce tabii geriye dönmemiş. Korkudan tıkanacak bir halde elleriyle yüzünü örterek bir duvara kapanmış kalmış.

Arkasından yetişen deli adamın omuzuna birdenbire vurarak:

— Elim üstünde kalsın! diyip gerisin geriye kaçmış.

HAYIRHAH KOCA!

Bir hasta, karısına der ki:

— Aman, senden başkası odama girmesin. Zira doktorun teşhisine göre hastalığım müthiş surette sarı imiş!

EFENDİMİZE DE YEMİN ETTİRDİLER Mİ?

Padişah Üçüncü Mustafa, Ragıp Paşayı çağırarak:
— Kuzum şu senin Haşmetinin methü senasını birçok kişilerden işitip duyarız. Şunu bana bir göndersen de, dinlesek! demiş.

Ragıp Paşa:

— Ferman efendimizin!

Diye huzurdan çıkarak, Haşmet'i çağırmış. Padişahın fevkalâde olan hasisliğini bildiği için:

— Buraya bak, Haşmet! Efendimiz ferman kıldı, seni huzuruna kabul buyuracak. Kendilerini zarif nüktelerle, lâtif hikâyelerle eğlendirmek için elinden geleni yaparsın. Fakat huzuru şahanelerinde paradan puldan bir bahis açarsan, yâni ihsan umar gibi bir vaziyet icat edersen, senin kelleni uçururum vallahi!.. Demiş.

Haşmet:

— Aman efendim, katiyen böyle şey yapmam... diye tekrar tekrar Paşayı temin etmiş.

Etmiş ama, Ragıp Paşa:

— Ulan sana inanılmaz. Hele besmele çekip bir yemin et bakayım! demiş.

Haşmet, üç dört defa yemin ettikten sonra, Paşanın yanından ayrılarak sarayın yolunu tutmuş.

Saraya varınca, Sultan Mustafa'ya Haşmet'in geldiğini haber vermişler. Padişah Haşmet'i bekletmeksizin huzuruna kabul etmiş. Haşmet, huzurda olanca maharet ve talâkatini sarfederek türlü nükte ve şaklabanlıklarla Padişahı saatlerce güldürüp eğlendirmiş. Padişah bu kadar gülüp eğlendiği, Haşmet de kendi kendine şöyle düşünürmüş:

«— Yahu, Padişah ne kadar eli sıkı ve ne kadar hasis olursa olsun, bu kadar hoşuna giden bir adama karşı herhalde az çok ihsanda bulunmaktan çekinmez.»

Fakat Sultan Mustafa hiç oralı olmayarak, Haşmet'e her dinlediği hikâyenin sonunda lâfla birçok iltifatta bulunur:

— Aman Haşmet, doğrusu fevkalâde mahzuz oldum. Devam et! der, güler dururmuş.

Haşmet:

— Artık efendimizi fazla tasdi etmiyeyim. Müsaade Şevketpenahileri olursa gideyim. Ferman buyurduğunuz zaman tekrar rahatsız ederim... diyerek izin istemiş.

Padişah pek mahzuz olduğunu söyliyerek yine gelmesini istemiş ve müsaade etmiş; ama, ne küçük bir ihsan, ne de ufak bir hediyeden eser görünmüş.

Haşmet, bu hayal sukûtundan müteessir bir halde saraydan çıkarken, mabeyincilerden biri sormuş:

— Üstadım, sizi biraz düşünceli görüyorum. Acaba birşeyden canınız mı sıkıldı?

— Yok, Şevketimaaş Efendimize arzedecek bir mesele vardı. Gafletle unutuvermişim de...

Derhal keyfiyeti Padişaha arzetmişler, ve müsaadesini alarak Haşmet'i tekrar huzura sokmuşlar.

— Padişahım! Affınıza mağruren Efendimizden birşey öğrenecektim, unutuvermişim. Efendim bendeleri huzuru şahanelerine çıkmazdan evvel Ragıp Paşa kulunuz «huzuru devletinizde paradan, puldan katiyen bahsetmiyeceksin» diye bendenize yemin ettirmişti. Acaba bendenizden evvel «Haşmet'in yanında sakın paradan puldan bahsetmiyeceksiniz!» diye efendimize de bir yemin ettirdi mi, ettirmede mi? Merak ettim de, onu öğrenmek istemişim... deyince, Haşmet'in bu zekâsı Padişahın fevkalâde hoşuna gittiğinden:

— Verin! Şu adama lâyıktır! diye oldukça mühim bir ihsanda bulunmuş.

GÖZLÜĞÜN KERAMETİ!

Vapurlarda çakı, makas, gözlük gibi şeyler satan genç bir Yahudiyi yaşlıca bir adam yanına çağırıp bir gözlük almak ister. Yahudi, birkaç gözlük çıkarıp verir. Adam gözlüklerden her birini taktıkça:

— Ulan, bu nasıl gözlük, insanı âdetâ ayı gibi gösteriyor! diye eğlenmeğe başlar. Nihayet hiç birini beğenmeyince Yahudi çocuğu içerler ve gözlüklerden birini gözüne takıp yaşlı adama dikkatli dikkatli baktıktan sonra:

Sahi, öyle bel! Seni ayı yibi vurdum! Der.

BEKTAŞININ ABDESTİ

Bektaşinin biri bir gün sofı bir arkadaşına misafir olur. Namaz vakti gelince sofı buna:

— Kalk namaz kılalım! der.

Bektaşi :

— Eyvallah! diyerek kalkıp sofı ile beraber namaz kılar. Namaz bittikten sonra sofı, beктаşinin abdest almaksızın namaza durduğunu hatırlıyarak:

— Galiba sen namazı abdestsiz kıldın. Zira hiç abdest aldığımı görmedim... diyince beктаşi:

— Bizde ahbap hatırı yüksektir. Namaz kıl dedin kıldık: eğer abdest al deseydin onu da yapardık! demiş.

ROMA VE VENEDİK

İtalyadan dönen bir seyyaha sormuşlar:

— Romayı beğendin mi?

— Baştanbaşa harabe. Hiç bir şeye benzemiyor.

— Ya Venedik?

— Orada da şansım yokmuş. Ben gittiğim zaman su basmıştı!

NİÇİN «ORADA» AKLINA GELİRMİŞ?

Navarin deniz harbini kaybeden İbrahim Paşa, teklifsiz görüştüğü bir arkadaşına:

— Yahu, en mühim şeyler, daima ayakyolunda hatırıma geliyor. Ne acayip şey!.. diyince, arkadaşı:

— Azizim, bu Navarin baskınında aklınızın . . . unuza karışmasından ileri gelen bir hastalık olsa gerektir... cevabını vermiş.

MAYMUN MU, ÇİNGENE Mİ?

Fevkalâde çirkin, yüzü gözü kıllar içinde, patlıcan esmeri, berbat bir Çingene, zincire bağladığı bir maymunu sokakta oynatıyormuş.

Bunu, annesiyle beraber seyretmekte olan bir çocuk, elindeki simitten bir parça kopararak maymuna uzatmışsa da hayvan simidi yememiş.

Çocuk annesine dönerek:

— Anne, küçük maymun simidi yemedi, al şunu da büyük maymuna ver!.. demiş.

KALP HASTASI

İskoçyalı hasıslığı ile malûmdur.

Bu memleket halkından biri, Londradan trenle Liverpool'a gidiyormuş. Karşısına tesadüf eden adamla ahbaplık konuşurlarken tren bir istasyonda durdu mu, İskoçyalı:

— Aman, pardon! der, yerinden fırlarmış.

Hızlı hızlı gişeye doğru koşar, sonra, trenin kalkacağına yakın eli altına, moru moruna yerine dönermiş.

Aynı hal, her istasyonda tekrarlanınca, ahbabı İskoçyalıya sormuş:

— Kuzum efendim, böyle acele acele nereye koşar, dönersiniz?

— Ben mi? Bilet almağa...

— Peki? Liverpool'a gitmiyor muydunuz?

— Evet... Liverpool'a.

— Öyleyse niçin Londra'dan doğruca bilet almadınız?

— Ha... Bakın... Bende kalb hastalığı var. Doktor: «Her an ölebilirsin!» dedi. Bir hal olursa Liverpool'a kadar biletim yanmasın diye, her istasyonda iniyor, en yakın istasyona bilet alıyorum.

AÇ ŞU DOLABI!

Adamın biri, yolda bir kadına musallat olur. Kadıncağız, namuskâr olduğunu göstermek üzere her ne yaptıysa da kâr etmez, yılışık erkek takiplerine nihayet vermez, nefes aldırılmaz.

Bunun üzerine kadın gülümsemeğe başlar. Adam da fırsatı nimet bilerek ona yavaşır:

— Sizinle şöyle samimi birkaç saat geçiremez miyiz, sul-tanım? diye sorar.

Kadın derhal cevap verir:

— Hay hay... Filân akşam evime buyurun.

— Çekinmeden gelebilir miyim?

— Gelebilirsiniz... Mahzur yoktur.

Adamcağız, bu umulmadık nimetten mesut, tâyin edilen gün, itina ile hazırlanır; bir buket çiçek yaptırır. Verilen adrese damlar.

İlk safhada herşey, tabii ve ârızasız cereyan eder: Hanım kendisini kapıdan güler yüze karşılar, salona alır. Buketini vazoya koyar. Yemiş ve içki çıkarır. Bir kadehi kendi önüne, öbürünü de misafirin önüne bırakır. Likörleri kadehe doldururken acı acı kapı çalınır.

— Acaba kim? diye ürker.

Kadinsa :

— Durun bakalım... Hayırdır inşallah... diyerek cum-
baya koşar ve derhal geri dönüp haykırır:

— Eyvah, kocam...

Adam yerinden fırlar:

— Aman Allah... Şimdi ne yapacağız?

— Durun, telâş etmeyin... Çaresini arayacağız...

Erkek :

— Şu pencereden atlasam?

— Aşağısı minare boyudur.

— Arka kapı?

— Yok...

— Dama çıkabilir miyim?..

— Mart değil... Başka bir yol buluruz... Girin baka-
lım şu dolaba...

— Ya zevciniz açarsa?

— Korkmayın, kilitliyeceğim.

Erkek dolaba girer. Kadın, üzerinden kilitledikten
sonra:

— Anahtar bendedir. Rahat edin! diyip aşağı iner,
sokak kapısını açar.

Dolapta, perişan bir halde, nefesini güç zapteden
adam, şu muhavereyi dinlemeğe başlar:

— Niçin kapıyı geç açtın?..

— Şey... kocacığım... elimi yıkıyordum da...

— Bu çiçekler ne burada?... Nereden geldi?.. Bu kadeh-
ler ne?.. İki kadeh... likör dolu!.. Burada kim var?

— Söyliyeceğim... Fakat bir şartla... Soğukkanlılığımı
muhafaza edeceksin ve kat'iyen sözümü kesmiyeceksin...

— Sana «çabuk söyle!» diyorum.

— Bu tarzda konuşursan birşey söylemem... Tekrar edi-
yorum: Sözümü kesmiyeceksen ve soğukkanlı dinliyeceksen..

— Pekâlâ... Kesmeden dinliyeceğim.

— Öyle ise mesele şu: Geçen gün yolda gidiyordum. Yi-
lışık, yapışkan bir adam bana musallat oldu. Her ne yaptım-
sa kendisini defedemedim... «Şuna bir ders vereyim de öm-
rünce yadigâr kalsın!» dedim.

— O cins küstahlara ders vermek benim vazifemdir...
Bana niçin...

Derken kadın kocasının sözünü keser:

— Yook... Peşin konuştuk: Sonuna kadar soğukkanlılıkla
dinliyeceksin... Derken efendim adam: «Sizinle samimi bir-
kaç saat geçiremez miyiz?» demez mi?

— Vay! «Samimi birkaç saat» ha?...

— Mukaveleyi bozma... Dinle... Bu akşam buraya gel-
mesini ve evimde görüşmeğimizi söyledim... Sırnaşık şu
çiçekleri alarak, tam saatinde göründü... İçeri aldım...

— Ne?.. Nerede bu namussuz alçak... Sen onu nasîi içeri
alabiliyorsun? Demek bu kadehin bir tanesi onundur ha?...
diye yerinden fırlarken:

— Yook... Öyleyse kesiyorum... Ya sen susacaksın, ya
ben susacağım...

— Beni öldüreceksin, söyle...

— Ha... nerede kaldıktı?... İçeri aldım... Seninki şu kö-
şeye kuruldu... Kadehin dibini yerden kesti, çat kapı sen
geldin...

— Demek bu herif evin içinde?... Söyle... Dayanamıyo-
rum...

— Allah aşkına sus!... Sus, dinle...

— Evet... Çat kapı sen geldin... Pencereden atlamağa
kalktı... «Minare boyu!» dedim... «Arka kapıdan kaçayım!»
dedi. «Arka kapı yok!» dedim. Hulâsa, biricik çare olarak
şu dolabâ girmesini söyledim...

— Şimdi herif dolapta mı?.. Nerede benim tabancam?.. Dolabın içinde bu muhavereyi sıcak terler dökerek dinliyen adam kalbinin durduğunu hissederek gibi olur.

Kadın kocasını yerine oturarak devam eder.

— Telâş etme. Bitiriyorum. Yaptığım bu manevradan hem sen, hem adam, hem de ben, her üçümüz de memnun çıkacağız, göreceksin... Evet... Herifi dolaba soktum ve üstünden de kilitledim... İşte anahtarı... Al... İster leşini yer, ister kurut ipe ser.. diye anahtarı kocasının eline uzatır.

Adam, anahtarı kaparak yerinden fırlarken kadın sürekli bir kahkaha ile:

— Lâdes! diyince, kocası, elindeki anahtarı yere fırlatarak:

— Rezalettir bu senin yaptığın... Belki de bende kalb vardır... Bir kötü lâdes uğruna da insana bu kadar azap edilmez... Öörii... diye, nefes almak üzere sökağa fırlar.

DELİNİN MEKTUBU

Delinin biri tımarhanede elindeki kâğıda bir şeyler yazar dururmuş. Tımarhaneyi gezen birisi sormuş:

- Ne yazıyorsun?
- Mektup.
- Kime göndereceksin?
- Kendime.
- Oku bakalım yazdığını!
- Daha almadım ki?

TEVEKKELİ DEĞİL

Bektaşinin biri, susamış. Etrafında aranırken gözüne uzaktan bir çeşme ilişmiş. Yaklaşıp bakmış ki, musluğu kopuk, deliği odunla tıkalı, metrük bir çeşme. Kenarından şıp şıp sular damlıyor. Sızıntıya avucunu açmış; kanamayınca çekip odunu çıkarmağa karar vermiş. Çıkarmağa uğraştığı esnada kazık suyun tazyikiyle birdenbire fırlayarak Bektaşiyi perişan bir hale sokmuş. Bunun üzerine Bektaşî filozofane:

— Tevekkeli değil, seni boş yere kazıkıamamışlar! demiş.

USTABAŞI

Bir külhanbeyi kırk yılda girebildiği bir işten çıkarılır. Akşam meyhanede arkadaşlarıyla dertleşirken arkadaşları sorarlar:

- Hani artık çalışmağa karar vermiştin, ne oldu?
- Ne olacak, ustabaşı beni kıskandı.
- Ustabaşı seni neden kıskansın?
- Evvelâ ustabaşının ne olduğunu size anlatayım da bakın: Ustabaşı elleri arkasında, amele arasında dolaşan, hiç bir işe yaramıyan bir adamdır.
- E, bundan ne çıkar?
- Ne mi çıkar? Atelyeye giren adamlar beni ustabaşı zannetmeğe başladılar! o da dayanamadı, kıskandı.

DENİZE YUVARLANDI, BOĞULDU

Meşhur mübalâğacı Marius'e sormuşlar:

— Balıklar karada yaşar mı?

Derhal cevap vermiş:

— Mükemmel yaşar. Hattâ ben bir tanesini alıstırdım, nereye gitsem, köpek gibi arkamdan geliyor.

— Şunu bir göremez miyiz?

— Maalesef imkân yok. Zavallı, geçenlerde benimle rıhtımda gezerken denize düştü, boğuldu.

ÇABUK GÖTÜRÜR!

Bir arkadaşı doktora sorar:

— En fazla hangi hastalık sizi korkutur?

— Kalb sektesi!

— Niçin?

— Çabuk götürür de onun için!

BASTONUMU UNUTMUŞUM DA!

Dalgınlığıyla maruf bir operatör ameliyat ettiği bir hastanın karnında bir pens unuttuğunu hatırlıyarak ikinci bir ameliyatla unuttuğu pensi çıkarır.

Alât ve edevat toplanırken bu sefer de bir küçük makasın unutulduğu anlaşılaraq üçüncü bir ameliyatla unutulan makas ta çıkarılır.

Hasta üst üste yapılan bu ameliyatlardan bitap bir halde yatarken, ameliyatlarını bitirip acele giden operatör birdenbire kapıyı açarak tekrar ameliyathaneye girince asistanlar sorarlar:

— Efendim bir emriniz mi vardı?

— Hayır, bastonumu unutmuşum da?

Yattığı ameliyat arabasında koğuşuna sevkedilmek üzere olan hasta:

— Eyvah yandım! diye bir feryat salıvererek bayılıverir.

HAVA MI, HAVVA MI

Eski zamanda, son derece kılıbık bir adam Havva isimli karısından ikide birde dayak yer durmuş.

— Bir gün yine karısıyla kavgaya tutuşup bermutat hissesini aldıktan sonra çubuğuyla, tütün kesesini kaptığı gibi soluğu kahvede almış.

Ahbaplariyle merhabalaştıktan sonra oradakilerden biri:

— Bugün yine hava sert! diyince, adamcağız karısı Havva'yı kasdettiklerini tahmin ederek:

— Sert olup ta ne halt edecek, vurduğu iki tokat değil mi? Onun cevabını da elbet vereceğiz! demiş.

(★) İSTEDİĞİM GİBİ DALKAVUĞU BULDUM

Eski devrin zengin paşalarından biri, yanına, keyfine göre konuşan, bir dalkavuk almak için sağa sola haber gönderir.

Haber alan dalkavuklar, birer ikişer Paşa'ya müracaat etmeğe başlarlar. Gelen dalkavuklardan birine Paşa sorar;

— Senin nedir maharetin, anlat bakalım?

— Efendim, ben rahmetli Sabir Paşa'nın dalkavuşu idim. Ona çok hizmetlerde bulundum. Rahmetli bendenizden çok memnundu.

— Evet ama, ben sende hiç de dalkavuk hali görmüyorum.

— Aman Paşam, olurmu öyle şey, ben eşine az tesadüf edilen dalkavuklardanım.

— Ne ise, bizim vekilharça adresini bırakta git. Biz sana yazarız, gelirsın, deyüp adamı savar.

Bir başkası müracaat eder. Paşa ona da aynı şekilde ben sende pek dalkavuk hali görmüyorum der.

Oda, Aman Paşam beni tanıyanlara bir sorun hele deyüp Paşanın sorularını kese kese kendini methe başlar.

Paşa, ona da, pek âlâ adresini bırakta git biz sana yazarız diye onu da savar.

— Böylece, dalkavuklar gidüp gelirken yeni bir dalkavuşun geldiğini haber verirler. Paşa huzuruna çağırıp ona da ötekilere sorduğu gibi:

— Bak işte, ben sende hiç dalkavuk hali görmüyorum der.

Adam yerlere kadar eğilerek:

— Evet, hakkı alınız var. Bende hiç dalkavuk hali görünmez efendim.

— Ee, o halde sen dalkavuk değilsin!..

— Evet efendim değilim.

— Ama, istersen pek âlâ dalkavukluk yapabilirsin.

— Evet efendim, pek âlâ yapabilirim.

— Canım, ben ne dersem sen onu kabul edüp tekrar ediyorsun.. olmaz ki böyle şey?

— Evet, olmaz efendim.

— O halde, sen tam bir dalkavuksun. Galiba?..

— İsbet buyurdunuz efendim, bendeniz galiba tam bir dalkavuşum...

Deyince, Paşa, gel diye el çırparak vekilharcını çağırır, işte istediğim gibi bir dalkavuk buldum. Bunu derhal vazifelendirin!. der.

İKİ MECİDİYE RÜŞVET

Külhanbeylerinden biri bir rüşvet meselesinden dolayı hâkimin huzuruna çıkarılmış. Hakim sormuş:

— Söyle bakalım, bu memura kaç para rüşvet teklif ettin?

— Hiçbir şey teklif etmedim reiz bey.

— Senin için bahriyeli diyorlar. Bahriyeliler yalan söylemezler. Hem doğruyu söylersen cezan da hafif olur, belki de büsbütün kurtulursun.

— Denizciliğime dokundun, can damarıma bastın reiz bey; sana doğrusunu söyleyeyim. (Elinin baş ve şahadet parmaklarını oynatmak suretile işaret ederek) Ben bu adama iki tane «inneke» teklif ettim.

— «İneeke» de ne demek?

— Aman rreiz bey, siz âlim bir zatsınız. Bunu bilmiyecek ne var? Kur'anda bile yeri var! (Yine iki parmağını oynatarak:) «İneeke hamidün mecid» yani iki mecidiye!..

HASTANIN VASİYETİ

Bir ağır hastayı ziyarete gelip saatlerce oturan birisi, giderken hastaya sormuş:

— Birader bir vasiyetin var mı?

— Evet.

— Nedir?

— Bir hastayı yoklamıya gittiğin zaman yanında çok oturma!

PARMAKLA MEMLEKET FETHİ!

Vaktiyle Fransa hükümeti ricalinden biri Napolyon Bonapart'ı bir muharebede tenkide kalkışarak ve parmağını harita üzerinde gezdirerek:

— İptida şurasını almahydınız; sonra buradan geçerek ötesini zaptetmeliydiniz! gibi fikirler serdetmeğe başlayınca Napolyon:

— Evet, demiş; oraları parmakla alınabilseydi, dediğin gibi yapardım!

AMİRAL VE NEHİR

Ecnebi amirallerden biri beygirle bir nehirden geçerken, altındaki hayvana:

— Göreyim seni küheylânım; bir amiralin tatlı suda boğulmasına meydan verme! demiş.

ARABIN NAMAZI

İmam Ali, bir gün meşitte bir Arabın rasgele yatıp kalkmak suretile yalandan namaz kıldığını görünce eline bir sopa alarak Arabın başucuna geçmiş ve sopa kuvvetiyle herife erkân ve âdabına uygun bir namaz kıldırıktan sonra sormuş:

— Şimdi kıldığın namaz mı hayırlıdır, yoksa evvelki kıldığın mı?

— Evvelki.

— Neden?

— Çünkü evvelkini Allahdan korkarak kıtıyordum; şimdikini senden korkarak kıldım!

ŞAHİN Mİ, TAVUK MU?

Kâmil Paşa, Sadaret kalemindeki kâtiplerden birini çağırarak, verdiği talimata göre bir yazı yazmasını emretmiş. Bir müddet sonra yazının hazırlanıp hazırlanmadığını sorunca, kâtipten:

— Şimdi getiriyorum Paşam! cevabını almış.

Bu sual ve cevap bir saat zarfında birkaç defa teker-rür edince. Pasa hiddetle kâtime sormuş:

— Senin adın nedir?

— Şahin ,efendim.

— Baylırım şahine? Haydi defol oradan pis tavuk!.. demiş.

TEŞBİHE DİYECEK YOK!

Papazın biri dağ yolundan giderken gayet dar ve bir taraflı uçurum bir yere geldiğinde kendisine kılavuzluk eden köylü der ki:

— Aman dikkatli yürüyünüz papaz efendi; zira burada çok eşekler uçuruma yuvarlandı!

KIRIM HARBİNDE

Kırım harbinde o kadar çok zayıt verilmiş ki doktor, fazla incelemeye vakit bulamazmış; sıhhiyeler arkasında, muharebe meydanını gezer, yerlerde yatanlara ayağıyla dokunurmuş. Kimıldayan olursa :

— Sedye! diye bağırır; hareket hissedilmezse de :

— Denize! dermiş.

Böylece, «sedye!» dedikleri tedaviye, «denize» dedikleri mavi sulara gömülmeğe gidermiş.

Bir seferinde, yine dokunmuş:

— Denize! emrini vermiş.

O geçip gidince sıhhiyeler işaret edileni yakalamışlar.

Denize doğru götürürlerken adamcağız gözünü açmış:

— Ne oluyoruz? Nereye götürüyorsunuz?

— Denize atmağa.

— Niçin?

— Sen ölüsün.

— Süphanallah... Ben nasıl ölü olurum?

Sıhhiyeler kızp serî serî söylenmişler:

— Ölüsün dedik ya... Çok konuşma... Sen tohturdan eyi mü bilicen!..

(*) GÜL DÂLİNE BÜLBÜL KONDU

Bir şehrin eşrafından biri, çok zeki ve anlayışlı adamlarından birisini yanına alarak davetli olduğu bir dostunun evine gider. Ev sahibine:

— Efendim, bizim Hüseyin ağayı da size bir yardımı dokunur düşüncesile getirdim. Yapılacak bir şey varsa emredin hizmet etsin. Der.

Sofra kurulur, davetlilere buyur ederler. Pilâv yerlerken gelen ağa, efendisinin sakalına bir pirinç danesinin düştüğünü görünce:

Yavaşıca sokularak:

— Efendim, «Gül dalinize bülbül kondu» der. Efendisi de, hemen sakalını sıvazlıyarak düşün pirinci yok eder.

Uşanın bu hareketini fevkalâde zarif bulan ev sahibi.

Alık herif, gördün mü ağanın terbiyesini der gibi kendi uşasının yüzüne yan gözle bakar.

Yemekten sonra, ev sahibi tuvaletin musluğunda ellerini yıkarken ibrikle eline su döken adamına:

— Duydun değil mi, ağanın efendisine söylediği kibar lâfı?..

— Evet, duydum begem:

— Ha!.. Bak misafirlerle yemek yerken bir gün benim de sakalıma böyle bir şey düşerse, tıpkı ağanınki gibi, sen de bana beyefendi «gül dalinize bülbül kondu» dersin, anladın mı?.. Bak, tekrar ediyorum. «Gül dalinize bülbül kondu» diyeceksin tamam mı?

— Evet, olur.. tamam begeem.

Bir müddet sonra, efendisinin verdiği başka bir ziyafette efendisi, uşasının dirayetini misafirlerine göstermek cakasıyle sakalına birkaç pirinç danesi düşürerek göster kendini der gibi uşasının yüzüne bakar bakmaz uşak yerinde bir iki yutkunduktan sonra yüksek sesle efendisine,

— Beğefendi kenefte dedugun oldu. Der.

MÜRİTLERİMİZ UÇURURLARI!

Şeyhin birine sormuşlar:

— Sizin gökte uçtuğunuzu söylediler ;doğru mudur?

Şeyh şu cevabı vermiş:

— Biz uçmayız, bizi müritlerimiz uçururlar!

İKİ EV YERINE BİR EV YIKILSIN

Görücü ile evlenildiği devirde, fevkalâde çirkin bir adam evlenmeğe karar verir. Kız aramağa gidenler, «ten cere yuvarlanmış, kapağını bulmuş» diyerek buldukları çirkin bir kıza adama vermekte mahzur görmezler. Nikâhta şerbetlerden, dualardan sonra, adamcağız bir de gelinin duvağını açar ki, ne görsün? Meded Allah! Berbat bir surat!

İlk fikir olarak, aklına şu gelir: Hemen oracıkta dükkân kepengi gibi duvağı aşağı çekip gitmek...

Fakat, tereddütü bir düşünceden sonra bakar ki, kendisi kadından beter.

Dişini sıkıp:

— Haydi! İki ev yıkılacağına bari bir ev yıkılsın! diyerek gerdeğe giriverir.

(*) LÂF İSTEMEZ BU TÛTÛN

Tütün satışının serbest olduğu bir devirde, Yenicami önünde, Külhanbeyi bir satıcı kuşağının arasına fişekler halinde yerleştirdiği tütünlerden bir tanesini açarak :

— Heyyyyy!... Tütüne bakın tütüne, tütün değil bu mübarek ipek demeti. Bu tütüne lâf yok beğim. Bakın şunun

güzelliğine, onsekiz ayar vallahi. Lâf götürmez bu tütün.
Alın beyler alın.

Diye fiyakalı bir feryadla tütününü satarken, adamın başına biriken mutad seyircilerden bazıları, birer ikişer satın alıp gitmişler.

Ertesi sabah, birgün evvel satın alanlardan birisi, yine aynı yerde «bu tütüne lâf yok» diye bağırarak satış yapan adama, ters bir tavırla sokularak :

— Sen utanmıyor musun be adam, bağıra bağıra yalan söylemeye?

— Ne yalanı imiş o beyim...'

— Ben, senin tütününden sardığım sigarayı bitirinceye kadar tam, yarım kutu kibrit yaktım. İki nefeste bir sönyor böyle rezalet olur mu?

Deyince, satıcı sormuş :

— Sigarayı içerken konuşuyor mu idin?

— Tabii konuşuyordum.

— Eee beyim, biz bunu peşin söyledik, bu tütüne lâf yok, lâf istemez bu tütün dedik yani ya, reçetesini peşin verdik. Yalan bunun neresinde, demiş.

BİR OK ATTIM KEBAP OLDU

Eski devirde lâla ve dadılar elinde büyüyen bir şeyhülislâmzade, yirmi yaşını doldurunca gûya serbestine sahip olarak, yanına verilen bir lâla ile öteye beriye gitmeğe başlamış. Lâla, çocuğa büyükler yanında görüşmeyi, oturup kalkmayı öğretir, bir münasebetsizliğe meydan vermemesini temin için çalışmış.

Çocuk, birgün, selâmlıkta babasını ziyarete gelen ha-

tırli misafirlerin arasına lâlası tarafından menedilmesine rağmen, dalıvermiş. Tabii ağa da peşinden!

Misafirler, avdan bahsediyorlarmış. Küçük efendi, kendisini ilk defa büyüklerin arasında görmeyin verdiği keyifli lâfa karışarak:

— Bir ok attım, kebab oldu! demiş.

Hazır bulunanlar birbirlerinin yüzlerine şaşkın şaşkın bakarak, bu cümleden bir mânâ çıkarmaya çalışırken çocuğun yaptığı soğuklukları tamir ede ede adamakıllı pişkin bir hale gelen lâlası, hemen cevap vermiş :

— Efendim! Efendi hazretleri: «Bir ok attım kebab oldu» buyurdular. Hâdise basittir: Beraber ava gitmiştik. Efendi hazretlerinin önüne bir tavşan çıktı. Oklarıyla nişan aldılar, attılar. Ok, tavşanı delerek bir taşa isabet etti. Taştan bir kıvılcım çıktı. Otlar alev aldı. Tavşan kebab oldu. Biz de tavşanı afiyetle yedik. Hâdise budur... Bunda anlaşılacak bir şey var mı acaba?

Bu imdada yetişiş alık efendinin fevkalâde hoşuna giderek, takdirle ağasına dönmüş, ve:

— Aferin! demiş.

Demiş amma, arası biraz geçtikten sonra, bu sefer de :

— Bir ok attım, zerde oldu! diye ikinci bir cevher yumurtlamasın mı?

Lâla şaşırarak:

— İşte şimdi haltettin! İnsaf be efendim! Ben dağ başında tencereyi nereden bulayım? Şekeri nasıl yetiştireyim? Zerdeyi ne zaman pişireyim? demiş.

* DAHA KÖTÜSÜ OLURDU

Bir adam, ne zaman tatsız bir havadis verirler yahut da bir felâketten bahsederlerse, hiç üzüntü ve şaşma hareketi göstermeden daima, daha kötüsü olabilirdi demiş, Arkadaşları aralarında görüşmüşler, şuna öyle bir mühim hâdise tertipleyip anlatalım ki daha kötüsü olurdu diyememişler.

Adam bir gün arkadaşlarının yanına geldiği zaman arkadaşlarından biri, aralarında kararlaştırdıkları veçhile, yahu haberin var mı? bu sabahki büyük felâketten demiş.

Adam, ne olmuş diye sormuş.

Bizim Antuvan, iki gün için bir seyahate çıkıyorum diye evindekilere veda edip çıkmış.

Eeee

Bir kaç saat sonra unuttuğu birşeyi almak üzere tekrar evine gelmiş, ne görsün, karısının yanında yabancı bir erkeği görünce tabancasını çekerek, bir kurşunda herifi öldürmüş. Bir kurşun da karısına çekip onu da öldürmüş. Ne yapıyorsun Antuvan diye feryat eden kaynanasını da temizlemiş. Silâh seslerine koşup gelen iki polisi de son kurşunları boşaltarak onları da yere sermiş. Sonra zavallıyı kayalayıp tevkifhaneye atmışlar.

Ne fecî felâket değil mi?...

Adam, yine soğukkanlı ,daha kötüsü olabilirdi, demiş.

Yahu, sen ne antika adamsın be. Adam iki dakikada beş kişinin kaatili olmuş bundan daha kötüsü ne olabilir ki. Adam hafif bir gülümseme ile cevap vermiş.

Hâdiseden yarım saat evvel evine dönseydi orada be-ni bulurdu!..

KAVAKLA KABAK

Bir tarihte Ödemiş Ziraat Bankasına uğramışım. Banka müşterilerinden bir ihtiyar çiftçi de müesseseye geldi. Müdür, kendisiyle görüşmeğe başladı. Köyünden muhtelif kimseleri sordukça adam, kimine dair: «İyidir, tarlasını ekti!», kimi hakkında da: «Çalışıyor. Bu sene tütün ekti!» tarzında cevaplar verdiği sırada, Banka müdürü: «Remzi ne âlemde?» dedi. İhtiyar: «Remzi'yi kırağı çaldı!» dedi. Biz, hayretle köylünün yüzüne baktık. «Ağam! mânasını anlayamadık!» dedik. İhtiyar, gülümseyerek: «Anladıvereyim!» diyip şu hikâyeye başladı:

Gökyüzüne upuzun yükselen bir kavağın dibine bir asmakabağı çekirdeği düşmüş. Çok geçmeden kabak, filizlenmiş, döne döne kavağa sarılarak yükseimeğe başlamış. Her gün biraz daha boy alıp giderken, kavak hem endişe ile, hem de içinden duyduğu kıskançlıkla kabağa sormuş:

— Yahu! Ben bu boya gelmek için tam otuz yıl emek sarfettim. Sen buraya ekileli daha bir ay olmadı. Benim boyuma yetişiverdin. Nedir bu hamaratlık? Şunun kerametine bana anlatır mısın?

Kabak cevap vermiş:

— Eh ne yapalım? Biz böyleyiz işte! Aceleciyiz! Sen ağır gider, on beş günlük yolu otuz senede alırsan kabahat benim mi?

Bütün mevsim, kabak tırmanmış, tırmanmış, kavağın boyunu geçmiş.

Derken soğuklar bastırmış. Dondurucu bir gecenin sa-bahında kavak bakmış ki, kabak ayaklarının dibinde büzül-müş oturuyor. Seslenmiş :

— Ne o, komşu? Ne oldu sana?

Kabak bitkin bir halde cevap vermiş:

— Bana mı? Beni kırağı çaldı!

Gün görmüş ihtiyar, hikâyeyi burada bitirdikten son-ra ilâve etti:

— Beyefendi, biz bu çifti çubuğu kurduk, bu çoluğu çocuğu yetiştirdik emme bunları yetmiş senede yaptık. Remzi dünyalığı çabuk doğrultmak istedi, kırağı çaldı!

LOKANTADA ÇIKAN PİYANGO

Bir restoranda, korkunç derecede zayıf, kuru bir adam, iyi giyinmiş zarif ve güzel bir hanımın mütemadi-yen kendisine baktığını görünce; Bugün kısmetiniz açık di-ye, memnun yerinden kalkıp, tereddüt ve heyecanla hanı-mın masasına giderek yerlere kadar eğilip bir reverans çe-ker.

— Affedersiniz efendim, tanışıyor muyuz acaba? di-ye sorar.

Hanım:

— Hayır efendim, maalesef tanışmıyoruz ama her halde tanışacağız; ben tesadüfen iki gündür bu restoranda yemek yiyorum. Tabii siz de öyle. Sizi dikkatle seyir ve tetkik ettim, bir bakımdan benim çok hoşuma gittiniz, tam aradığım tipte adamsınız. Acaba sizi evime dâvet etmek ri-

casında bulunsam rahatsız etmiş olmaz mıyım?! deyince adam; sevinç ve heyecandan tıkanacak bir halde:

— Aman Sultanım, bu ne ölçüsüz bir saadettir benim için, hemen emrinize âmâdeyim deyip, birlikte restoran-dan çıkarlar ve kadının beklemekte olan otomobiliyle de şâhâne köşküne giderler.

Kadın yeni misafirine mükellef salonunda bir konyak-la bir kahve ikram ettikten sonra, «efendim, rahatsız ol-mazsanız buyurun yatak odasına» der.

Adam neye uğradığını şaşırarak odaya geçer.

Kadın tekrar:

— Siz, yavaş yavaş soyuna durun, ben şimdi geliyo-rum deyip gider. Bu acaip vaziyetten ahklaşan adam, te-reddüt ve heyecan içinde soyunmaya başlar.

Biraz sonra hanım tekrar gelip kapıdan başını uzata-rak:

— Tamam, çok iyi ama, daha soyunsanıza, neniz var-sa çıkarın kuzum deyip yine gider.

Adamcağz, âdem babamı: çözülmüş bir halde, kaip çarpıntısı ile odada beklerken; birden kapı açılarak boy boy dört sıska çocukla beraber içeriye giren kadın, parmağıyla çocuklarına adamı göstererek:

— İşte, bakın çocuklarım, size verilen yemekleri bi-tirmezseniz, sebzeleri önünüzden iterseniz siz de tıpkı bu adam gibi olursunuz!.. dedikten sonra, adama dönerek: «Teşekkür ederim beyefendi, sizi çok rahatsız ettim, artık giyinebilirsiniz (!) der

DİYORLAR . . .

Bu otantik fıkrayı Elâzığ'da dostum Ahmet Emin Yal-man'dan dinlemiştim.

Şeyh Sait isyanını müteakip günlerde Doğuda, milli